

Arrest

nr. 156 201 van 6 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juni 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 16 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.06.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29.07.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 19.07.2012 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Er is geen enkel vitaal orgaan aangetast, en de medische problematiek van betrokkene vereist geen spéciale beschermingsmaatregelen. Het gaat in casu niet om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

In fine van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij om “*verzoeker te machtigen tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet*”. De Raad treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen om een verblijfsmachtiging toe te staan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet *inuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, ‘*inzonder de materiële motiveringsplicht*’.

4.1.1. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij haar aanvraag ongegrond verklaarde omdat het voorgelegde medisch dossier niet toelaat het bestaan van een graad van ernst ex artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) vast te stellen, terwijl zij wel degelijk lijdt aan een ziekte die voldoet aan de graad van ernst vereist op grond van artikel 3 van het EVRM, zodat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd werd.

De verzoekende partij wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op het verslag van de gemachtigde geneesheer, wat integraal werd overgenomen door de gemachtigde van de staatssecretaris, dat wordt gesteld dat er geen sprake is van een actuele bedreiging voor haar leven, onder de toevoeging dat er geen enkel vitaal orgaan is aangetast en de medische problematiek geen speciale beschermingsmaatregelen vereist. De verzoekende partij meent dat deze motivering foutief is en wijst erop dat zij lijdt aan chronische vorm van hepatitis C, met alle mogelijke complicaties van dien: de hepatitis kan een agressieve vorm aannemen, plots terug opkomen, leverkanker veroorzaken etc. Op 11 oktober 2012 bevestigde haar huisarts nogmaals haar problematiek, onder toevoeging dat behandeling ten zeerste aangewezen is door een gastro-enteroloog en dat thuisbegeleiding de regel is. De verzoekende partij meent dat deze bevestiging bewijst dat haar medische problemen nog niet van de baan zijn. De verzoekende partij meent dat het advies van de gemachtigde geneesheer dat de behandeling afgelopen is en er geen enkel vitaal orgaan is aangetast foutief is, dat een chronische vorm van hepatitis een continue behandeling en opvolging vereist, temeer nu deze aandoening plots in agressieve vorm kan terugkeren. De verzoekende partij meent dan ook dat een nieuwe beoordeling ten gronde door de geneesheer noodzakelijk is.

4.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de medische regularisatieaanvraag ongegrond is waarbij zij verwijst naar het advies van de arts-adviseur van 19 juli 2012 die als bijlage onder gesloten omslag werd gevoegd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

4.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit ooggpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

De bewoordingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorzien echter geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet overgelaten aan de door de staatssecretaris aangeduide ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-

geneesheer, en met hem de verwerende partij, beschikt dan ook over een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de ziekte van de aanvrager al dan niet leidt tot het toekennen van een verblijfsmachtiging.

4.1.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 19 juli 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde betreffende de aandoening van de betrokkene. Nu dit advies samen met de thans bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht en de gemachtigde dit advies in de bestreden beslissing bijtreedt, maken de motieven van dit advies integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing. Dit advies luidt *in casu* als volgt:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 28/04/2009: bloeduitslag, licht verhoogde gGT (68), positief voor hepatitis C AL.

- 30/04/2009, 5/8/2011: Dr. De Pauw, huisarts, hepatitis C, er wordt geen hospitalisatie nodig geacht, later was hiervoor een behandeling, betrokkene zou nog moe zijn, met verminderde kracht.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 31-jarige man lijdt aan hepatitis C, die hier behandeld werd, betrokkene zou nog moe zijn, met verminderde kracht.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

4.1.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 juni 2009 een aanvraag om medisch regularisatie indiende en dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 5 augustus 2011 en de medisch attesten van 28 april 2009 en 30 april 2009 blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan hepatitis C en dat zij daarvoor behandeld werd. Uit het medische attest van 5 augustus 2011, wat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 19 juli 2012 het laatste medische stuk is waarover de verwerende partij beschikt, blijkt dat de behandeling niet lang genoeg is naar de mening van de behandelende arts, doch blijkt geenszins dat een nieuwe behandeling wordt voorgeschreven of dat de verzoekende partij medicijnen dient in te nemen. De arts stelt enkel dat de verzoekende partij wacht op de specialist om een nieuwe behandeling op te starten waarbij de behandelende arts de vermoedelijke duur van de behandeling op 6 maanden stelt.

Door het louter niet eens zijn met het advies van de arts-adviseur en te stellen dat zij wel degelijk lijdt aan een ziekte die een graad van ernst vertoont zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, toont de verzoekende partij niet aan dat de arts-adviseur en de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze hebben geoordeeld, noch dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is.

De verzoekende partij wijst erop dat zij lijdt aan een chronische vorm van hepatitis C, met alle mogelijke complicaties van dien: de hepatitis kan een agressieve vorm aannemen, plots terug opkomen, leverkanker veroorzaken etc. De verzoekende partij verwijst naar het standaard medisch getuigschrift van 11 oktober 2012 van haar huisarts dat zij bij haar verzoekschrift voegt en meent dat de bevestiging door haar huisarts bewijst dat haar medische problemen nog niet van de baan zijn. De verzoekende partij meent dat het advies van de gemachtigde geneesheer dat de behandeling afgelopen is en er geen enkel vitaal orgaan is aangetast foutief is: een chronische vorm van hepatitis vereist een continue behandeling en opvolging, temeer nu deze aandoening plots in agressieve vorm kan terugkeren.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij door het enkel herhalen uit het medisch attest van 5 augustus 2011 van de diagnose van haar behandelende arts en de mogelijke gevolgen bij de stopzetting van de behandeling, waarbij overigens dient opgemerkt te worden dat de behandelende arts geen lopende behandeling noteert, geenszins aantoonbaar dat de arts-adviseur en de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze hebben geoordeeld, noch dat het advies of de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat het advies van de arts-adviseur dat de behandeling afgelopen is en er geen enkel vitaal orgaan is aangetast foutief is, dat een chronische vorm van hepatitis immers een continue behandeling en opvolging vereist, temeer nu deze aandoening plots in agressieve vorm kan terugkeren, wijst de Raad er vooreerst op dat nergens in het advies van de arts-adviseur kan gelezen worden dat de behandeling van de verzoekende partij afgelopen is doch enkel dat de verzoekende partij voor hepatitis C behandeld werd. Voorts kan de Raad enkel vaststellen dat een vereiste van continue behandeling en opvolging gelet op de mogelijke gevolgen van de ziekte, geenszins uit de door de verzoekende partij ter ondersteuning van haar medische regularisatieaanvraag van 10 juni 2009 neergelegde medische stukken blijkt. Uit de door de verzoekende partij neergelegde medische stukken blijkt dat zij lijdt aan hepatitis C waarvoor zij behandeld werd, doch niet dat op het ogenblik van het attesteren in het laatste door de verzoekende partij voorgelegde medische stuk van 5 augustus 2011, door de behandelende arts medicijnen of een behandeling werden voorgeschreven. De behandelende arts maakt enkel gewag van het feit dat de behandeling niet lang genoeg duurde en dat gewacht wordt op een specialist om een nieuwe behandeling op te starten met een vermoedelijke duur van 6 maanden, doch, het weze herhaald, werd op het ogenblik van het attesteren door de behandelende arts geen medicijnen voorgeschreven of een lopende behandeling gemeld. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij na 5 augustus 2011 nog stukken bijbracht waaruit aanvullende behandelingen bleken.

Door louter te stellen dat de motivering dat er geen enkel vitaal orgaan is aangetast foutief is zonder uiteen te zetten waarom een dergelijke motivering foutief zou zijn, toont de verzoekende partij niet aan dat de arts-adviseur en de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze hebben geoordeeld, noch dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is.

Betreffende het door de verzoekende partij voorgelegde standaard medisch getuigschrift van dokter J.D.P. van 11 oktober 2012 en haar uiteenzetting desbetreffend, met name dat haar huisarts haar problematiek bevestigt onder toevoeging dat behandeling ten zeerste aangewezen is door een gastro-enteroloog en dat thuisbegeleiding de regel is en dat de bevestiging bewijst dat haar medische problemen nog niet van de baan zijn, benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. In zoverre de verzoekende partij middels het verzoekschrift stukken voorlegt die niet aan de gemachtigde werden overgemaakt, wijst de Raad er op dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van deze stukken die de verzoekende partij nu voorlegt en deze kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

In zoverre de verzoekende partij meent dat een nieuwe beoordeling ten gronde door de geneesheer noodzakelijk is, wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij vrij staat, indien zij van oordeel is dat haar medische toestand gewijzigd is ten aanzien van de reeds door haar voorgelegde medische informatie ter gelegenheid van en ter aanvulling op haar aanvraag van 10 juni 2009, een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de neergelegde documenten en de gekende informatie te besluiten dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

4.2.1. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij tot de bestreden beslissing kwam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat zij een feitelijk gezin vormt met mevrouw I.G. en haar twee kinderen, zoals blijkt uit het attest gezinssamenstelling. Zij wijst erop dat mevrouw I.G. niet alleen haar partner is maar dat zij tevens instaat voor haar opvang en opvolging, gelet op de behandeling die zij nodig heeft, zowel op fysisch als psychologisch vlak.

4.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.2.3. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er evenmin toe strekt het gezinsleven van de verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen ongegrond diende te worden verklaard.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij in haar aanvraag geen melding maakt van het feit dat zij een gezin vormt met haar partner en de twee kinderen van de partner noch van het feit dat haar partner zou instaan voor haar opvang en opvolging op fysisch en psychologisch vlak, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Gelet op bovenstaande kan, *in casu*, geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER